

Veliki Bukovec – dvorac grofova Draškovića

# BAROKNI DVORAC U DRAVSKOJ NIZINI

U dvorcu se nalaze restoran i sjedište tvrtke obitelji Drašković, koja nastavlja tradiciju poljodjelske proizvodnje na nekadašnjem posjedu. Dvorac i gospodarske zgrade postupno se obnavljaju; veliki je to dvorski sklop kojega nije lako revitalizirati i pronaći mu održivu namjenu

Napisali: **akademik Mladen Obad Šćitaroci**

i izv. prof. dr. sc. **Bojana Bojanić Obad Šćitaroci**



**Josip Kazimir Drašković, graditelj dvorca Veliki Bukovec**

**N**akon 48 godina dvorac Veliki Bukovec od 1992. je ponovno u posjedu nekadašnjih vlasnika: vraćen je dr. Karlu grofu Draškoviću koji je kao dijete morao s obitelji u kasnu jesen 1944. napustiti Veliki Bukovec. Prvi je to dvorac u Hrvatskoj koji je vraćen nekadašnjim vlasnicima, nakon što su dvorci i posjedi nacionalizirani poslije Drugoga svjetskog rata. U dvorcu se nalaze restoran i sjedište tvrtke obitelji Drašković (Trako - Agroludbreg d.o.o.), koja se bavi poljodjelstvom, ljekovitim biljem i sjemenarstvom, nastavljajući tradiciju poljodjelske proizvodnje na nekadašnjem posjedu. Dvorac i gospodar-

ske zgrade postupno se obnavljaju. Veliki je to dvorski sklop (dvorac, gospodarske zgrade, perivoj) kojega nije lako revitalizirati i pronaći mu novu održivu namjenu.

Od brojnih posjeda grofovske obitelji Drašković u Hrvatskoj i brojnih članova te obitelji, samo je u Velikom Bukovcu nastavljen kontinuitet. Dr. Karl Drašković (r. 1923.) i njegov sin Nikolaus (r. 1968.) i njegova dva sina i kći jedini su nasljednici te velike i moćne obitelji koja pripada starom hrvatskom plemstvu od 15. stoljeća, a u proteklim je stoljećima ostavila neizbrisiv trag u političkom, kulturno-povijesnom i gospodarskom životu Hrvatske.

Velki Bukovec nalazi se u Varaždinskoj županiji, 11 kilometara sjeveroistočno od Ludbrega, 15 kilometara zračne udaljenosti od mađarske granice. Od Zagreba do Velikog Bukovca cestovna je udaljenost 108 kilometara (Zagreb - Novi Marof - Ludbreg). Dvorac je smješten u ravnici ludbreške Podravine između rijeka Plitvice i Bednje, nedaleko njihova ušća u Dravu. Mjesto Veliki Bukovec sa otprilike 660 stanovnika sjedište je istoimene općine u kojoj živi 1400 stanovnika.

Dvorac je građen od 1745. do 1755. u marijaterzijansko doba kad nastaju brojni dvorci u Hrvatskom zagorju i sjeverozapadnoj Hrvatskoj. Dvorac je dao sagraditi grof Josip Kazimir Drašković (1716.-1765.), sin Ivana V., posljednjeg hrvatskog bana (1732.-1733.) iz obitelji Drašković. Josip Kazimir cijeli je život



**Karlo I. Drašković, začetnik velikobukovečke grane obitelji, sredina 19. st.**

bio vojnik i ratovao protiv Turaka i Friedricha Velikog. Stekao je čin podmaršala, a bio je i zapovjednik Varaždinskoga generalata.

Veliki Bukovec bio je drago obitavalište grofova Draškovića, pa su u obližnjoj šumi Križančiji izgradili kasnobaroknu kapelu u čijoj su kripti sahranjeni članovi dijela obitelji. Prema želji dr. Karla Draškovića, krajem 1990-ih sve su kosti prenesene u župnu crkvu u Velikom Bukovcu. Gotovo urušena kapela sada je obnovljena. U zemljišnim knjiga upisana je kao vlasništvo grofa Nikolausa Draškovića, dok je okolna šuma još u postupku vraćanja u vlasništvo.



Gospodarske zgrade, foto: Z. Laljek



Obnovljeni dio zapadnog pročelja, foto: Z. Laljek



Južno i istočno pročelje dvorca, foto: Z. Laljek

## Dvorac i perivoj: arhitektonska obilježja

Dvorac u Velikom Bukovcu pripada najvećim dvorcima u sjeverozapadnoj Hrvatskoj. Jednokatni je, vrlo izduženog tlocrta s dva kratka bočna krila. Ulaz u dvorac je s dvorišne (zapadne) strane.

Akcent zapadnog pročelja je središnji jako istaknuti rizalit, poput malog krila koje izlazi u dvorište. Tu se na prvom katu nalazila lovačka soba, a prizemlje je arkadno otvoreno i obilježava ulaz. Iznad ulaza nalazi se grb obitelji Drašković s devet polja, što se smatra heraldičkom vrijednosti. Nakon vraćanja dvorca u vlasništvo obitelji najprije se pristupilo restauraciji toga grba koji je bio oštećen i prekriven znakovljenim i tekstovima iz socijalističkog doba.

Glavnim (istočnim) pročeljem dvorac je okrenut perivoju i prilaznoj cesti. Na dugom istočnom pročelju dvanaest je prozora, na katu s baroknim okvirima, a u prizemlju unutar slijepih arkada. Prizemlje je od kata odijeljeno profiliranim vijencem. Sredina istočnog pročelja obilježena je kamenim portalom iznad kojeg je mali balkon na koji se izlazi iz glavnog salona dvorca. U prizemlju je bilo osam soba, č-

tiri manje prostorije i kuhinja, a na katu se nalazilo dvanaest soba u koje se ulazilo iz dugog nadsvođenog hodnika uzduž zapadnog pročelja.

Sklop dvorca i okolnih gospodarskih zgrada pokazuje nekoliko građevnih etapa. U produžetku južnoga bočnoga krila dvorca dograđeno je krilo u čijem je središtu podignuta kapela, čija apsida izlazi izvan linije južnoga pročelja. Kapela je bez inventara i zidnih slika iz 1878. godine.

U unutrašnjosti dvorca očuvani su samo kamin u lovačkoj sobi i ponegdje štukaturom ukrašeni stropovi. Pokućstvo i inventar dvorca razneseni su u godinama poslije Drugoga svjetskog rata. Prema ranijim zapisima, bilo je tu haljina i odora Draškovićevih predaka, kubura, mačeva, pušaka i lovačkih trofeja te slika i vrijednoga posuđa. Manji dio pokućstva i pokretnina iz dvorca nalazi se u Muzeju za umjetnost

i obrt u Zagrebu. Ta nekadašnja imovina Draškovića čeka vraćanje obitelji nakon čega bi bila izložena u dvorcu.

Među gospodarskim zgradama arhitektonski je najvrednija zgrada smještena nasuprot zapadnom pročelju dvorca: velika katna građevina s nadsvođenom konjušnicom za 24 konja u prizemlju te žitnicom na katu. Građena je istodobno s dvorcem. U sklopu dobro uređenoga gospodarstva bile su još drvena kuća pokrivena šindrom, koja se upotrebljavala za odlaganje alata, oruđa i lovnog pribora, velika staja za više od stotinu grla, drvena žitnica, sušionica sira i mesa te ostale pomoćne zgrade.

Perivoj dvorca zaštićen je spomenik parkovne arhitekture od 1963. godine. Iako mu je danas površina 11,58 hektara, izvorno je bio velik otprilike 20 hektara. Zapadni dio perivoja pretvoren je u poljodjelske površine i tu je uređeno nogometno igralište koje se i danas koristi. O povijesnom izgledu perivoja svjedoči katastarska karta iz sredine 19. stoljeća (1861.). Grafički je vrlo lijep i precizan kartografski prikaz na temelju kojeg saznajemo o naselju i dvorskom sklopu – dvorcu, gospodarskim

## Iznad ulaza nalazi se grb obitelji Drašković s devet polja, što se smatra heraldičkom vrijednosti



Istočno pročelje dvorca, foto: Z. Laljek



Grb grofova Draškovića na zapadnom pročelju dvorca, foto: Z. Laljek



Zapadno ulazno pročelje dvorca, foto: Z. Laljek



Most do otočića na jezeru, foto: Z. Lajlek



Jezero u perivoju, foto: I. Domislović



Jezero u perivoju s pogledom na dvorac, foto: Z. Lajlek

zgradama, perivoju, zgradama u naselju, vrtovima, poljodjelskim površinama, vodotocima i dr.

Nije poznato kada je perivoj uređen. Vjerojatno je to bilo u prvoj polovici 19. stoljeća, premda je moguće da je i u drugoj polovici 18. stoljeća dio perivoja postojao. Međutim, na katastarskom nacrtu iz 1861., kao ni na terenu, nema tragova baroknih aleja, osim malog prilaznog puta u osi istočnoga pročelja dvorca. Kasnije (krajem 19. ili početkom 20. stoljeća) ispred glavnog istočnog pročelja dvorca oblikovan je uresni neobarokni parterni vrt površine 4350 m<sup>2</sup>. Nacrt perivoja kakvog vidimo na katastarskoj karti lijepi je primjer pejzažnoga perivojnog stila u duhu engleske pejzažne arhitekture u drugoj polovici 18. stoljeća. Perivoj je primjer velikog i razmjerno dobro očuvanog perivoja hrvatskih dvoraca.

Perivoj se nalazi na ravnom terenu uz rijeku Bednju iz koje se kanalom dovodi voda u jezero s dva otočića. Na rijeci uz perivoj nalazi se mlin koji je pripadao vlastelinstvu. Nizinski teren i visoka razina podzemne vode pružali su ekološke uvjete za autohtonu vegetaciju i egzotične vrste drveća kojima je potrebno vlažno tlo, poput močvarnog čempresa (*Taxodium*). Od autohtonih vrsta, u perivoju rastu hrast lužnjak, grab, jasen, klen, bijela topola i brijest. U perivoju su sadene i egzotične vrste drveća kao što su virginijska borovica, duglazija, divlji kesten, katalpa, trnovac, tulipanovac i dr. U drugoj polovici 20. stoljeća sadene su crnogorične vrste.

Zbog biološke starosti, nevremena i raznih bolesti, a posebice uslijed promjene režima podzemnih voda nakon izgradnje hidrocentrala na rijeci Dravi, došlo je do umiranja i oštećivanja nasada. To se nastoji nadomjestiti stalnom obnovom i sadnjom novih biljaka. Perivoj je ograđen, ali je pristup posjetiteljima omogućen u svako doba uz najavu. U perivoju danas živi desetak Davidovih jelena, srne, autohtone ptice pjevice i močvarice. Katkad se može vidjeti i jazavac, a budući da je doseljeno nekoliko obitelji dabrova, biljke i mlado drveće zaštićeni su mrežama.



Naselje i dvorski sklop, katastarska karta, 1861., izvor: *Mapire - the Historical Map Portal*



Dvorac i perivoj, katastarska karta, 1861., izvor: *Mapire - the Historical Map Portal*

## Povijest posjeda: od Frodnohara do Draškovića

Posjed Veliki Bukovec osnovan je u 16. stoljeću iz Bednjanskoga vlastelinstva. Budući da je u ono doba taj kraj izložen turskim pustošenjima, već sredinom 16. stoljeća sagrađena je u Velikom Bukovcu utvrda koja je služila kao utočište okolnom stanovništvu. Učestali turski napadi bili su razlog što je na tom području živjelo malo stanovnika. Tek nakon poraza Turaka kod Siska 1593. napadi su sve rjeđi, pa su se 1598. na bukovečkim posjedima počeli pojavljivati novi naseljenici.

U 16. stoljeću vlasnik Bednjanskoga vlastelinstva bio je Sigismund Frodnohar, čiji su nasljednici po ženskoj lozi upravljali Velikim Bukovcem do 1555., kad je kralj Ferdinand posjed darovao Mihajlu Tinodiu, a on Jakovu Mihajlu Sekelju. U vlasništvu obitelji Sekelj ostao je Veliki Bukovec do 1643., kad je umro Sigismund Fridrik Sekelj, posljednji muški član obitelji. Njegova udovica Barbara Črnomeljaska pokušala je imanje prenijeti na zeta Petra Keglevića, što vlast nije dopustila, već je 1643. kralj Ferdinand III. darovao Veliki Bukovec i sela koja su mu pripadala grofu Ivanu Draškoviću koji je velikobukovečki posjed pretvorio u vlastelinstvo. Vlastelinstvo se sastojalo od plemićke kurije u Velikom Bukovcu, sedam sela i velike šume Križančije.

Graditelj dvorca grof Josip Kazimir Drašković sin je Ivana V. Draškovića i njegove druge žene Katarine rođ. grofice Brandis (-1744.). Josip Kazimir obnašao je dužnost velikoga župana križevačkog, bio je carski komornik i tajni carski i kraljevski savjetnik. Sa Slovačkinjom Suzanom Malatinski imao je tri sina i tri kćeri: Ivana VIII. (1740.-1788.), Franju I. (1750.-1817.), Josipa II. (-1785.), Julijanu udanu za Lava grofa Erdödyja, Barbaru udanu za Franju grofa Pejačevića i Francisku. Josip Kazimir posjedovao je vlastelinstva Belaj, Črnomal, Rečicu, Bednju, Prasnicu, Voću, Marčan, Božjakovinu, Velki Bukovec, Trakošćan i Klenovnik. Veliki Bukovec naslijedio je sin Josip II. Drašković.

Draškovići su vezani imenom za dvorac Trakošćan – obiteljski im je pridjevka Trakošćanski. Posjedovali su i mnoge druge dvorce i posjede, uglavnom u krajevima hrvatskoga kajkavskog područja, ali i u Štajerskoj, Donjoj Austriji, Slovačkoj, Mađarskoj i Švicarskoj. U varaždinskom kraju posjedovali su vlastelinstva s dvorcima Trakošćanom, Klenovnikom, Vinicom i Opekom sa Zelendvorom. U križevačkom (prigorsko-podravskom) kraju posjedovali su vlastelinstva Veliki Bukovec, Bisag i Hrašćinu. U okolici Zagreba bili su vlasnici Brezovice, Božjakovine i Dugog Sela, u karlovačkom kraju posjeda i dvorca u Rečici. Osim dvoraca i kurija posjedovali su i brojne palače i kuće u gradovima Austrijske (Austro-Ugarske) Monarhije.

Sredinom 19. stoljeća u velikoj obitelji grofova Draškovića postojale su četiri grane, čiji



Lovačka soba, 1930-ih



Unutrašnjost dvorca 1930-ih



Unutrašnjost dvorca 1930-ih



**Perivoj 1930-ih**

su nositelji bili Teodor I. (1818.-1852.), Karlo I. (1807.-1855.), Juraj V. (r. 1803.) i Franjo III. (-1857.). Veliki Bukovec je tada posjedovao grof Karlo I. Drašković, oženjen groficom Elizabetom Batthyany-Strattman. Velikom Bukovcu su tada još pripadali majuri Mali Bukovec, Marindvor i Lizindvor. Karlo je posjedovao i dvorac Bisag. Karlo i Elizabeta imali su petoricu sinova: Filipa, Ivana, Josipa, Pavla i Jurja. Filip je umro mlad, Ivan IX. je od strica podmaršala Jurja VI. naslijedio Trakošćan, Josip VI. dobio je Bisag, Juraj VII. imanje u Ugarskoj, a Pavao II. naslijedio je Veliki Bukovec. Dvorac je u doba ilirskog pokreta bio žarište hrvatskoga duha. Često bi svraćao grof Jan-ko Drašković, poznati veliki ilirac. Na nagovor strica Janka Draškovića, Karlo I. je 1840. vrlo povoljno prodao tek sagrađenu kuću u Opatičkoj ulici u Zagrebu (palaču Drašković), koja je pretvorena u Narodni dom iliraca, u kojoj su se nalazili Narodna (Preporodna) dvorana, čitaonica, knjižnica, muzej i Gospodarsko društvo. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti danas je vlasnik te zgrade. Karlo I. je 1820. sagradio župnu crkvu u Velikom Bukovcu, a Elizabeta je otvorila djevojačku školu u kojoj su djevojke učile ručni rad, šivanje i kuhanje.

### **Od Pavla II. Draškovića do Nikolauša Petera**

Pavao II. (1846.-1889.), koji je od oca Karla I. naslijedio Veliki Bukovec, bio je osnivač Gospodarskog društva za kotar Ludbreg. Pavao i supruga grofica Marija Festetić imali su dva sina: Dioniza koji je nastavio dobro gospodarenje i stekao veliku simpatiju naroda, ali je

umro mlad 1909. i Pavla III. koji je naslijedio Veliki Bukovec s majurima. Pavao (Paul) III. sagradio je novi mlin, mehaničku radionicu, tvornicu žestice i malu električnu centralu iz koje su mnoga domaćinstva dobivala struju. Oženio se 1920. Elizom groficom Salm Reifferscheidt-Raitz. Imali su tri sina: Pavla IV., Karla II. i Aleksandra te kći Elizabetu koja se udala za grofa Aleksandra Erdödyja u Ugarsku. Tijekom Drugoga svjetskog rata Pavao (Paul) III. i Eliza s djecom napustili su Veliki Bukovec i odselili se u Austriju na imanje u Güssingu u Gradišću (Burgenlandu). Tijekom Drugoga svjetskog rata u dvorcu je bilo zapovjedništvo ruske vojske, a 1955. dvorac im je vraćen. U dvorcu u Güssingu i danas živi njegov sin Karl II. s obitelji.

Dr. Karl II. grof Drašković (rođen u Beču 1923.) u braku je s Monikom rođ. groficom Salzburg-Falkenstein s kojom ima kći Mariju Eleonoru (1966.) i sina Nikolauša Petera (1968.). Karl je prvi među hrvatskim plemićima uspio 1992. darovnicom tadašnje Općine Ludbreg vratiti u obiteljsko vlasništvo devastirani dvorac u Velikom Bukovcu, pet desetljeća nakon Drugoga svjetskog rata i napuštanja dvorca. Nedavno su mu vraćene i kuća u Zagrebu (Martićeva 25), dvije vile Keglević u Opatiji, neke nekretnine u Mađarskoj, kao i šume oko Trakošćana te dio šuma u Slatini i Dugom Selu. Dobio je hrvatsko državljanstvo nakon 17 godina čekanja i osporavanja. U Veliki Bukovec dolazio je od 1950., a dolazi i danas u 96. godini života.

Njegov sin Nikolaus postao je nasljednik obiteljskih grana koje nisu imale potomke: trakošćanske (Ivan Rudolf) i dugoselske (Ivan),

pa sada upravlja imanjima koja se vraćaju na području Trakošćana, Krapine, Dugog Sela, Slatine, Baranje, Zagreba i Opatije. Stric Ivan Peter X. Drašković (1916.-1998.) ostavio mu je trakošćanski posjed, pa je tim nasljedstvom Nikolaus dobio i vraćene šume oko dvorca Trakošćana. Upravlja posjedima i tvrtkama u Austriji i Hrvatskoj na imanjima u Güssingu i Velikom Bukovcu. Tako nastavlja i revitalizira dugu obiteljsku tradiciju – plemićku od sredine 15. stoljeća i tradiciju vođenja gospodarstva na posjedima.

Iako se dvorac u Velikom Bukovcu postupno obnavlja, daleko je još od cjelovite revitalizacije dvorskoga sklopa. Trebat će i vremena i novca za cjelovitu obnovu dvorca, nekadašnjih gospodarskih građevina i perivoja. Preduvjet cjelovite obnove jest suvremena namjena koja bi omogućila trajnost i novi život nekadašnjeg plemićkog posjeda grofova Draškovića.

Nikolaus je oženjen s libijskom plemkinjom Rulom s kojom ima blizance Ivana Alexandra i Mariju Alisar (2005.) te sina Karla-Faisala (2008.). Uz njemački, francuski i engleski jezik, djeca govore i hrvatski, zahvaljujući hrvatskim dadiljama.



**Nikolaus Draskovich sa suprugom Rulom i djecom Ivanom, Marijom i Karlom**

# Uživajmo u bojama i zvukovima ljeta!

Ušli smo u ljeto već prije početka lipnja. Zagreb svojim bojama, zvucima i mirisima prolazi kroz mene i liječi me, dok hodam gradom kao rajskim vrtom. Voće, cvijeće, mirisi, cvrkut, zujanje, zvuci... život u prštavim bojama, svim nijansama i varijacijama. Otvaram se svakom osjetu i šapćem: Evo me, grade moj, sa zadovoljstvom te zovem svojim. Raskoš sadržaja kojima obiluješ i sloboda odabira hrane mi dušu.

Sve na ovom svijetu ima svoj vrhunac sjaja i mračni period. Uхвати me tuga kad vidim da su u našem gradu neke kuće, u kojima su živjeli i radili uvaženi građani, prepuštene zaboravu, propadaju, a bile bi itekako zanimljive turistima i našim sugrađanima. Takva jedna lijepa kuća u centru grada je kuća u kojoj je živio veliki arhitekt Herman Bollé. Zato vam zajedno s povjesničarima umjetnosti u ovom broju časopisa predstavljam tu kuću i vjerujem da će se sadašnji vlasnik „probuditi“ i početi uređivati tu ljepoticu, a Grad je zaštititi kao kulturnu baštinu.

Ali nećemo se baviti zamjeranjem i propustima. Nastavit ćemo prema novom danu, novim doživljajima i s užitkom iskoristiti prednost življenja u Zagrebu, na koju vam i u ovom broju ukazujemo. *ZgKul* je ove godine bogatiji za novi i zanimljivi program: od koncerata, kazališnih predstava do druženja na različitim i lijepim lokacijama. Odabirući sadržaj za ovaj broj, shvatila sam da bi nam bilo potrebno još stotinu stranica, kako bismo vam opisali sva događanja ovog ljeta, kojima se otkrivaju nove dimenzije našega kozmopolitškoga grada. Prepustite se akciji, mašti i pozitivni jer stotine kreativaca i organizatora upravo to očekuje od nas!

Sve vas volim i uživajte u ovom što imamo, u dugim ljetnim danima, suncu, susretima, poljupcima, sladoledu i zanimljivom sadržaju. Živite svoj grad!



## S A D R Ž A J

### POVIJEST

- 8 Ljetnikovac biskupa Aleksandra Alagovića
- 14 Trideset vodenica na sljemenskim potocima
- 44 Prve aeronautičke priredbe u Zagrebu
- 38 Veliki Bukovec - dvorac grofova Draškovića



### INTERVJU

- 48 Zagrepčanka godine - operna umjetnica Mirjana Bohanec Vidović
- 82 Ljubo Šikić, filmski producent i uzgajivač golubova



### KULTURA

- 18 Zagrebačka kuća Hermana Bolléa
- 24 Europska godina kulturne baštine 2018.
- 2 Ljeto u Zagrebu



### OBLJETNICE

- 26 150 godina Hrvatskog društva likovnih umjetnika (1)
- 34 Pedeset godina *Profesora Baltazara*
- 32 190 godina mineralne vode *Jamnice*

### ZDRAVLJE

- 90 Zdrav mozak danas – za sutra
- 89 Zaštita zdravlja starijih osoba: Ne izlazite na sunce od 11 do 16 sati!

### PRILOG

- 94 Ilok

Izdavač: BIBRA izdavaštvo d.o.o.  
Trg kralja Tomislava 21, Zagreb  
Tel./fax: 01/4880 555  
e-mail: [bibra.izdavastvo@zg.t-com.hr](mailto:bibra.izdavastvo@zg.t-com.hr)  
[www.zagrebmojgrad.hr](http://www.zagrebmojgrad.hr)

Direktor:  
Branko Gračanin

Glavna urednica:  
Biserka Rajković Salata

Grafička urednica: Darija Smole

Naslovnica: Branko HRKAČ

Redakтура i lektura: Diana Kućinić

Novinari: Milka Babović,  
Marijan Lipovac,  
Diana Kućinić

Suradnici: dr. sc. Snješka Knežević,  
dr. sc. Darija Vranešić Bender,  
dr. sc. Irena Kraševac,  
dr. sc. Mirjana Repanić Braun,  
akademik Mladen Obad Šćitaroci,  
dr. sc. Marina Bagarić,  
akademik Tonko Maroević,  
dr. sc. Dragan Damjanović  
dr. sc. Željka Čorak  
Marija Tonković

Fotografi: Ines Novković, Branko Hrkač,  
Saša Novković

Marketing: Redakcija

Tisak: KERSCHOFFSET



Časopis je realiziran uz potporu Grada Zagreba



**DARUJTE DRAGIM PRIJATELJIMA ZA USKRS  
PRETPLATU NA ČASOPIS ZAGREB MOJ GRAD (PET BROJEVA),  
PROSINAC 2017. - PROSINAC 2018. CIJENA 100 KUNA.**



**ŽELITE LI SE PRETPLATITI NA ČASOPIS ZAGREB MOJ GRAD?**

Godišnja pretplata za tiskano izdanje (4 broja) koje šaljem na Vašu kućnu adresu iznosi **80 kuna**.

Godišnja pretplata za PDF izdanje (4 broja) koje šaljem na Vašu e-mail adresu iznosi **50 kuna**.

Iznos možete uplatiti uplatnicom na adresu **Bibra izdavaštvo, Tomislavov trg 21, 10000 Zagreb** ili na žiroračun: **HR5124000081110046478**.

Molimo da nam svakako pošaljete i svoju adresu na mail **[bibra.izdavastvo@zg.t-com.hr](mailto:bibra.izdavastvo@zg.t-com.hr)** ili fax **01/4880 555** ili poštom ispunjeni obrazac:

Časopis *Zagreb moj grad* dobio je 2011. godine preporuku Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta i Gradskog ureda za kulturu, obrazovanje i sport da se koristi kao dopunska literatura u nastavi hrvatskoga jezika i književnosti, povijesti, likovne kulture, glazbene umjetnosti i drugih oblika nastave, kao što su projektna nastava ili interdisciplinarni oblici rada u školama. Časopis se preporučuje i školskim knjižnicama.